

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **D. M. L.**
státní příslušnost: X
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem
advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 5. 2023, č. j. CPR-15477-3/ČJ-2023-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se *zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se *nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je otázka přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na jeden rok. Zejména s ohledem na dobu jeho neoprávněného pobytu, který trval pouze dva týdny.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

2. Žalobce přicestoval v červnu 2021 do Rumunska za práci. Měl rumunské povolení k pobytu platné do 6. 9. 2022. Více než rok tam pracoval. Přišel pak ale o práci, proto mu neprodloužili pobyt.
3. Na podzim roku 2022 žalobce společně se třemi kamarády neoprávněně vstoupil do Česka za pomoci převaděče, který jim za částku 4.000 EUR zprostředkoval nelegální překročení hranic v úkrytu kamionu. Žalobce zde chtěl pokračovat v práci i bez povolení k pobytu. Od té doby zde pracoval na různých stavbách. Dne 5. 3. 2023 žalobce způsobil dopravní nehodu poté, co se snažil ujet policejní hlídce. V protokolu o výsledku uvedl, že jakmile uviděl hlídku, lekl se, protože věděl, že je tu neoprávněně. Začal proto ujíždět. Po 200 až 300 metrech zastavil a chtěl utéct, ale nepovedlo se mu to. Ve Vietnamu má manželku a dceru. Žijí společně s jeho rodiči a sourozenci. V Evropě si chtěl vydělat peníze, aby rodinu zabezpečil.
4. Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 6. 3. 2023, č. j. KRPJ-29282-26/ČJ-2023-160022-SV, rozhodlo o správním vyhoštění žalobce z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Stanovilo mu zákaz vstupu na území Evropské unie na dobu jednoho roku. Žalobce se neúspěšně odvolal. Namítal, že samotné vyhoštění i stanovená doba zákazu vstupu jsou nepřiměřené okolnostem jeho případu. V Česku pobýval neoprávněně pouze dva týdny. Policie měla podle něj zvažovat možnost postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců a uložit mu jen povinnost opustit území, se kterou se nepojí zákaz vstupu.
5. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 23. 5. 2023, č. j. CPR-15477-3/ČJ-2023-930310-V248, žalobcovo odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí krajského ředitelství. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, který posvětil rozhodnutí o vyhoštění na jeden rok v situaci, ve které neoprávněný pobyt cizince trval pouze několik hodin a horní hranice pro délku vstupu činila tři roky. Nyní je horní hranice pět let. Stanovení zákazu vstupu v jedné pětině zákonné sazby není svévolné ani nepřiměřené. Krajské ředitelství se otázkou přiměřenosti zabývalo dostatečně. Není potřeba podrobně odůvodňovat všechna kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nejsou-li v dané věci relevantní. Žalobce pobýval na území neoprávněně. V takové situaci policie nedisponuje uvážením, zda s ním řízení o vyhoštění zahájí nebo ne. Žalobce věděl o tom, že jeho pobyt je neoprávněný. Trval navíc několik měsíců, ne pouze týdnů. Ani se nepokusil si pobyt legalizovat. Nemá zde žádné rodinné zázemí ani významné vazby. Celá jeho rodina žije ve Vietnamu.

III. Žaloba a vyjádření

6. Žalobce vznáší námitky ve vztahu k (ne)přiměřenosti stanovené délky zákazu vstupu. Správní orgány podle něj řádně nezjistily skutkový stav, protože nepřihlédly k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce. Za nepřiměřenou žalobce považuje jak samotnou formu uloženého opatření, tak i délku zákazu vstupu. Jeho neoprávněný pobyt netrval dlouhou dobu. Vyhoštění má výrazný dopad do života cizince a jeho možnost cestovat po EU. Správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí do soukromého života žalobce. S odkazem na § 174a žalobce namítá, že krajské ředitelství ve svém rozhodnutí pouze vyjmenovalo kritéria, která je třeba při hodnocení přiměřenosti posoudit, ale reálně

je nijak neposuzuje. Hodnocení přiměřenosti je formalistické. V rozhodnutích správních orgánů chybí zohlednění konkrétních okolností daného případu.

7. Správní orgány prakticky nepřihlédly k dopadu vyhoštění do žalobcova soukromého života. Vyhoštěním zaniká jeho oprávnění pobývat v jiných členských zemích EU. Omezuje svobodu jeho pohybu na území států, ve kterých se žádného protiprávního jednání nedopustil.
8. Z judikatury plyne, že přiměřenost rozhodnutí nelze dovozovat z toho, že cizinec má na území domovského státu zázemí a má se tedy kam vrátit. Tato skutečnost nemůže být jediným kritériem pro posouzení přiměřenosti. Přitom právě o to správní orgány opírají svůj závěr o přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění žalobce. Takové rozhodnutí je ale nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgány znaly základní výčet skutečností, které měly zohlednit ve prospěch žalobce. To ale neudělaly. Žalobce se dříve nedopustil žádného protiprávního jednání. Jeho neoprávněný pobyt trvající dva měsíce byl pouhým excesem. S policií spolupracoval. Délku zákazu vstupu ale správní orgány stanovily bez přezkoumatelného odůvodnění.

IV. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, podle které § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nezjistil nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince. Námitky, které se týkají posouzení přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu, žalovaná vypřádala ve svém rozhodnutí.

V. Jednání

10. Dne 19. 7. 2023 proběhlo ve věci jednání za účasti zástupce žalobce, kterého jeho zástupce omluvil. Žalovaný se také omluvil.
11. Zástupce žalobce shrnul žaloby. Soud poté krátce shrnul vyjádření k žalobě od nepřítomného žalovaného. Žádné dokazování soud neprováděl. Po závěrečném návrhu zástupce žalobce soud krátce přerušil jednání, aby následně vyhlásil tento rozsudek.

VI. Hodnocení věci soudem

12. Žaloba *není důvodná*.
13. Podstata žalobní argumentace spočívá v tom, že samotné vyhoštění i stanovená doba zákazu vstupu jsou s ohledem na okolnosti této věci nepřiměřené.
14. Stanovení doby zákazu vstupu je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. b), že pro zde uvedené případy lze dobu, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na pět let. Toto ustanovení tak zakládá správním orgánům prostor pro správní uvážení ohledně stanovení doby zákazu vstupu v jednotlivých případech s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti.

15. Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby soudy mohly přezkoumat, zda správní orgán svého uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004-92, nebo ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79). V opačném případě rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Správní uvážení podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu. Soud může zkoumat jen to, zda správní orgány neposoudily věc excesivně či svévolně, a zda své závěry dostatečně odůvodnily (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31).
16. Stanovení zákazu vstupu na jeden tok není v případě žalobce nepřiměřené. Krajské ředitelství ve svém rozhodnutí uvádí, že přihlédlo k tomu, že se žalobce dříve nedopustil žádného dalšího porušení právních předpisů, s policií spolupracoval a sdělil jí veškeré skutečnosti, na něž se ho dotazovala, včetně těch, které prokazují jeho neoprávněný pobyt v Česku. Žalobce jednal ve vědomé nedbalosti, protože věděl, že porušuje zákony, ale spoléhal na to, že se nic nestane. S ohledem na to krajské ředitelství stanovilo dobu zákazu vstupu *na spodní hranici* zákonem umožněného rozpětí.
17. Není tedy pravdou, jak žalobce namítá, že by správní orgány přihlédly pouze ke skutečnostem svědčícím v jeho neprospěch. Naopak. Zohlednily zejména skutečnosti svědčící v jeho prospěch, na které odkazuje ve své žalobě a zákaz vstupu stanovily při spodní hranici rozpětí, které zákon umožňuje. *S ohledem na okolnosti tohoto případu soud považuje stanovení doby zákazu vstupu pouze na jeden měsíc za obzvláště vstřícné.*
18. Z výpovědi žalobce plyne, že v Česku pobýval neoprávněně několik měsíců (od října 2022) a pracoval zde bez povolení k zaměstnání. Z ničeho neplyne, že by doba zákazu vstupu měla korespondovat či být jinak úměrná době neoprávněného pobytu cizince na území. Délka neoprávněného pobytu je pouze jedním z kritérií, které správní orgány mohou zohlednit. V tomto případě svědčí žalobcův několikaměsíční neoprávněný pobyt, během kterého zde pracoval, spíše v jeho neprospěch. Stejně jako okolnosti, za kterých policie jeho neoprávněný pobyt zjistila (snažil se ujet před hlídkou a způsobil dopravní nehodu).
19. Krajské ředitelství je však přesto žalobci k tíži nepřičetlo. Stanovenou délku zákazu vstupu řádně zdůvodnilo. Stejně tak žalovaná i s odkazem na relevantní judikaturu dostatečně vypořádala všechny žalobcovy námitky. V tomto směru soud nemá správním orgánům co vytknout. Délku zákazu vstupu správní orgány odůvodnily odpovídajícím způsobem. Nestanovily ji excesivně ani svévolně. Tato námitka proto není důvodná.
20. Stejně tak soud nemohl dát žalobci za pravdu ani v tom, že by nepřiměřené bylo samotné vyhoštění. Žalovaná správně poukazuje na to, že pokud zjistí, že cizinec pobývá v Česku bez oprávnění k pobytu, nemá diskreci v tom, zda mu uloží správní vyhoštění anebo pouze povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Zákon přesně rozlišuje, ve kterých případech může policie přistoupit k uložení mírnějšího opatření v podobě povinnosti opustit. Žalobci by bylo možné uložit povinnost opustit území pouze v případě, že by správní vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života [§ 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
21. Otázkou přiměřenosti se však oba správní orgány dostatečně zabývaly a žalobcovo vyhoštění neshledaly nepřiměřeným. Krajské ředitelství se odkazem na § 174a zákona o pobytu cizinců zabývalo věkem a zdravotním stavem žalobce, jeho rodinnými vztahy, společenskými, kulturními a ekonomickými vazby na území Česka i délkou jeho pobytu. Vyšlo z toho, že žalobce je mladý a zdravý, proto má možnost pracovat a zpětně se

integrovat v zemi původu. V Česku ani v jiných členských zemích nemá žádné rodinné ani jiné vazby. Naopak, veškerá jeho blízká rodina žije ve Vietnamu. Během jeho pobytu v Česku se pohyboval převážně ve vietnamské komunitě. Na území Česka pobýval několik měsíců, celou dobu ale neoprávněně.

22. Krajské ředitelství tedy zohlednilo veškerá kritéria, která vyžaduje § 174a zákona o pobytu cizinců. Nelze tvrdit, že by přitom postupovalo formalisticky. Není ani pravdou, že by jedinou skutečností, ke které přihlédlo, bylo to, že žalobce má v zemi původu zázemí a má se tedy kam vrátit. Intenzita vazeb cizince ke státu, jehož je státním občanem, je jedním z kritérií, která má správní orgán při posuzování přiměřenosti rozhodnutí zohlednit. To krajské ředitelství udělalo. Nejednalo se ale o jedinou ani rozhodnou skutečnost, ze které vycházelo. Posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého života je vyvážené a odůvodnění přezkoumatelné. Krajské ředitelství zohlednilo všechny podstatné skutečnosti.
23. Žalobce ani neuvádí žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by měla plynout nepřiměřenost dopadů vyhoštění do jeho soukromého života. Tvrdí jen to, že v důsledku zákazu vstupu nebude moci vstoupit ani na území evropských zemí, ve kterých se žádného protiprávního jednání nedopustil. To je však důsledek každého správního vyhoštění. Bez dalších okolností týkajících se života žalobce proto nemůže svědčit o nepřiměřenosti rozhodnutí. Ani tato námitka není důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému přiznatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 19. července 2023

Martin Kopa, v. r.
samosoudce